

Црвени крст Србије
Црвени крст Београд
Црвени крст Савски венац
1876

ПЛОВЕЋИ ЖИВОТОМ

радови литерарне радионице

Друштво за образовање одраслих
Црвени крст Савски венац

ПЛОВЕЋИ ЖИВОТОМ

Радови литерарне радионице

Београд, новембар 2015. године

УМЕСТО ПРЕДГОВОРА

Октобар 2010. Балканска улица и први сусрет са љубитељи-ма писане речи. Била сам узбуђена, али и затечена бројем присутних. Наслутих енергију, осетих да се преплићемо, а то осећам и сада. На почетку ни сањала нисам да ће бити толико плода. Захваљујући Црвеном крсту Савски венац, првенац нашег дружења, Огледало, угледало је светлост дана, а како и не би када се даје из свег срца, искрено и спонтано.

Чланови ове радионице су људи различитог миљеа, а писање им је хоби. Самим тим задивљује податак да су стихови настали у позним годинама њиховог живота угледали светлост дана и били запажени већ на првим конкурсима.

Можете ли да замислите ту експлозију стихова, прозе, пошалица наталожених у времену и неизмерног задовољства што их неко чује, подстиче што нису усамљени, што неко саосећа са њима. Тада се лица озаре, а надахнућа извиру као непресушно врело. Те трансформације треба видети и доживети. То није само изненађење за околину већ и за њих саме. То им даје снагу, пружа задовољство и подстиче. Спремни су да уче и у овом тренутку.

Верни слушаоци то потврђују својим дугогодишњим долажењем и подржавањем сваког њиховог корака, било на редовним састанцима понедељком у ЦК Савски венац или на многим манифестацијама посвећеним писаној речи.

Овде је ишчезла летаргија, песимизам, потиштеност, депресија...

Волим кад ме понесу, покрену кад осетим, чујем тај оптимизам који је искрен, стваран. „Још чуда могу да се десе”, јер

магичност ове групе је опипљива, још увек у њима дрема потенцијал који ће тек угледати светлост дана и одзвонити у нашем уму и емоцијама.

Дозволите да вас заплусне стваралаштво које их најбоље осликава. Изузетно ми је било тешко извршити избор из тако разноврсног стварања. Пожелите да сте и ви део тог тима, тима који побеђује.

Ови спортисти духа служе као узор свима који у животу застану, падну, или не виде светлост на крају тунела.

Пружа нам се прилика да из прве руке учимо како да савладамо животне препреке јер живот нема поправни испит. Цури као песак из пешчаника. Он има само почетак и крај – круг, свој, циклус.

Хвала вам што се омогућили да трагове које су оставили стожери ове радионице – наш Буда, наша Сашка, тетка Мара, Миленка, Микан буду овековечени.

Овог пута већи простор смо уступили најстаријим члановима, деведесетогодишњацима, а ми, млађи – сачекаћемо учећи и угледајући се на њих.

Очекујемо вас у Дурмиторској 12, сваког понедељка од 11 до 12 часова.

Старијима с љубављу

Ружица Ђалић
Модератор литерарне радионице
Волонтер ЦК Савски венац

ЦРТИЦЕ О АУТОРИМА

СЛАВКА САША КОСТИЋ: Дама са Сењака пуна сентимента. У почетку писала је само елeгије. Иновативним приповедањем путујемо са њом кроз простор и сењања. Радо је играла шах, али и радо запева и заигра. Увек је спремна за дружење.

БУДИМИР БУДА СТАНКОВИЋ: Центлмен који не стари. И данас радознао спреман на све па су и теме које обрађује актуелне. Пун изненађења. Разноврсни стваралац „Чика Буда” кавком то пуноћом звучи. Овог дојена радионице млади су „окачили“ и на фејсбук.

МАРА СТИПАНОВИЋ: У духу народног стваралаштва драга бака, драга тетка свима драга. Сеје оптимизам, непосредност. Виђате је увек са шеширом, али и често за шаховском таблом.

Др ЖИВАДИН ЈОВИЧИЋ-МИКАН: Вечити трагач немирног духа. Неуморни путник од истока до запада и од севера до југа. Своја научна истраживања и путовања претворио у геопоеме.

МИЛЕНКА ЈОВАНОВИЋ: Пише српски хаику, углавном. У сваком трену жели да је у природи. Увек ведро, непоправљиви оптимиста, а надасве пожртвована тетка.

БИЉАНА АЛЕКСИЋ: Од раног детињства борбена лавица. За њу нема граница. Она може све, и она научи све.

СТАНИША ПЕТКОВИЋ: Човек из техничке струке. Радохоличар. Заљубљеник у природу, па из Београда одлази да живи у њеном загрљају. Виђамо га повремено у последње време.

ВЛАДИМИР АРАЦКИ: Математика и физика, али и стихови иду са њима руку под руку. У слободно време радо развуче и хармонику и запева. Својим стиховима заразио је и унуку.

МИЛА АРАЦКИ: Декиним стопама! „На млађима свет остаје.” А њихово време тек долази, мада је ту и прва награда.

СЛАВКА САША КОСТИЋ

ДЕТЕ

Шта може толико мило да буде,
Мекше од памука и од свиле,
Када душа воли, и када се руке шире,
Када га радосно гледаш,
А никоме га не даш!

То је дете што га љубав роди.
Да га грле руке твоје, љубав те води,
Да му предаш срце своје,
То биће мајке највише воле.

Уз љубав дете расте.
За љубав мало треба.
Када си уз њега, нема радости веће,
Тада ти је живот пун среће.

Радуј се мајко док ти птић у гнезду лежи,
Не дозволи да од тебе бежи.
Гаји љубав за то ново биће,
Нађи се уз њега по дану, увече
И кад зора свиће.

Када видим да ти, мајко,
Лице од радости сија,
Придружујем ти се у радости
Са пуно љубави и ја.

ПОСЛЕ КИШЕ

Много је лепо јутро после кише,
Пуним плућима се дише.
Роса на листу блиста,
Улица постане чиста.

Ведро јутра, а сунчеви зраци се шире,
Капи кише на све стране вире,
Свежина траве мирише
Дивно је јутро после кише.

Лепота јутра после кише,
Лепа су само у летње доба,
Када топла земља испушта пару,
Лепота је лепша када си у пару.

Много су свежа јутра после кише,
Све лепо и чисто около мирише.
Ружне мисли из главе бришем.
Уживам у шетњи после кише
Кад пуним плућима дишем.

ПЕТЕЉКА

Мали плац, пун стабала.
Трешње и вишње у три реда.
Берем трешње иако сам стара и седа.
Око моје насмејано воли да их гледа.

У кесу петељке слажем,
Мој друг због тога се љути.
Не обраћам пажњу на грдњу.
Најбоље се пролази када се ћути.

Берем трешње и певам,
Петељке у кесу слажем,
Не желим да се правдам
Нити пред њим да клечим.
Чајем од петељки душу лечим.

Може друг да ме грди,
Да замера што петељке скидам.
Грдња може да одјекује,
Мозак не жели да га чује.

Друг осети да терам по свом,
Да не волим да будем гажена,
Промени тактику понашања,
Постаде љубазан и блажен.

Волим да сам вољена,
Без много речи, без замерања.
Мој друг што ме добро познаје
Више се не сећа, више не памти,
Јер више у њему огањ не пламти.

Трешње румене, као крв црвене,
Стадоше у две корпе веће,
Петелке покупих, сложих
У две мање папирнате вреће.

Једна врећа мом другу,
Да кува и чај да пије,
Друга врећа себи да кувам, пијем
Кад мој друг са мном није.

ШТА ЈЕ ПЕСМА

Песма је љубав што лица озари.
Песма је осећање када у срцу благод створи
Песма је диван концерт радости,
Давне наше младости и старости.

Песма је извор осећања.
Кроз песму имаш инспирацију,
Ствара се дивна идила,
Док се песма чује и музика свира.

Песме певају и птице у лугу.
Песму пева друг другу.
Песма се чује и шири све до Неба.
Када чујеш песму, ништа ти више не треба.

Песма је успаванка,
Певаш да ти драго биће заспи,
Да се мамурлук спречи,
Песма је песма и код растанка,
И ако по некад останеш без речи.

МУШМУЛЕ

Сећам се када се мушмуле зањишу,
Када ветар млатара гране,
Од радости мој поглед застане,
Пред очи ми мушмула бане.

Могла сам да их купим, берем,
Могла сам на дрво да се верем.
Некада сам их брала са другом,
Сећам се тога са тугом.

Многе године су прошле,
И мушмуле су у мој дом дошле.
Донесоше их кумови Драган и Ратка
За мене је ова посланица слатка.

Мушмуле бејаху зелене.
Треба да одстоје, да почну да злате.
Кад гњилу дохватим полудим,
Колико их волим себи се чудим.

Мекана браон, благо угњила
У уста сласно се слива,
Као чоколада мила,
Сочна малина или шљива.

Зелена мушмула је тврда,
Браон светле је боје,
А када је гњила тамна, мекана
Љубе их усне моје.

Нема их више у лугу.
Оставићу мало и свом другу.
Како смо их некада заједно брали и јели,
Радосни тренуци, ни до данас
Нису избледели.

ТРЕЋЕ ДОБА

захвалница на конкурс
Геронтолошки центри Београд- 2015. године

Како се године нижу,
Треба љубав, пажња и пољупци
Често у наше животе
Од вољених да стижу.

Иако је треће доба,
Уз шетњу, дружење и писање,
Жеља за животом јача.
Сада се више воли,
Немам времена да ме
Хипертензија и депресија обори.

Старе руке нека се пруже,
Са књигом и мојим песмама да се друже.
Новој песми се радујем,
Слободном душом дишем,
Кад маштам, пишем,
Хипертензију и депресију песмом бришем.

У машти летим. Летим преко зелених ливада.
Летим и посматрам кривудава реке,
Потоке, пољско цвеће и путељке.
Кад се вратим из маште,
Пешачим, брзо ходам... Стварам оку нове боје,
Нове боје за песме своје.

И ви,
Пружите кораке ујутру и у вече,
Поред реке уживајте.
Посматрајте како река тече.
Упорно газите утрнулим стопалима,
И ако вас сунце жуља, по табанима.

Овај живот није лак.
Бог одреди свима век,
Миран живот добар Свет,
Добро написану песму као лек.

МАЛА ТАЈНА ЗДРАВЕ СТАРОСТИ

друга награда „Тајна лепе старости“
ГО Звездара 29. 9. 2015. год.

ДРУЖЕЊЕ

Диван је овај Свет када неког волиш. Желиш тада да живиш. Пробуди ти се осећај да си млад и када је младост прошла, а жеља за животом није престала.

Цвет младости и лепота бејашу дивни. Очи бистре, тело чврсто, ноге хитре као у срне. Један круг на корзоу зачас се обрне. Погледаш лево, погледаш десно, журиш да га видиш, а када га видиш, постидиш се, па брже боље напушташ корзо до сутра. А онда размишљаш код куће све до следећег јутра.

Били смо здрави, млади. Срећа нас је мазила, немаштина и оскудица нас је газила.

Данас имамо све: куће, станове, аутомобиле, лепши живот и не само то, сада имамо нанизане боре, као кривудава реке, које после кише набујају, па се излију из корита - поплаве ливаде и пољско цвеће, док нама време ствара боре веће.

Сада се живот своди да друг друга под руку води. Маштамо да нам осамдесет лета не поквари наша сета. Када се попије ракијица и црно вино, буде нам лепо и фино. Весели, румени од пића, мада нам у џепу мањка сића. Није важна сића – важна су сада овде драга бића. Састали смо се, све стари другови и кумови. Да причамо, да се дружимо и радујемо. Весели смо, раздрагани са пуно лепих речи, нико не може у причи да нас спречи.

Састали смо се да разменимо мисли. Заједно смо и када се политика бистри. Када ветар дува и киша пада, весели смо и скупа смо тада: Драган, Ратка, Ранко, Анкица, Зора, Мира, Светлана, Рајко, Љиља и Саша. То је дружина наша. Данас смо се код Нишлија срели и добру храну јели. Дружења су права, атмосфера се ствара, да заболи глава. Покривена башта, са свих страна ветар пирка. Тиха музика, са хармонике, срца дирка. Дивни звуци брује, а песма се на све стране чује.

Састанак код Нишлија увек нам је мио. Драган и Анкица највеселији, а два спојена стола за којима свак зна своје место где се састајемо често.

Свако има по неку успомену лепу, а сећања на те тренутке су нежна. Приче се своде о младости. Та нам дружења доносе много радости. Сложисмо се уз пуне чаше, будимо чешће заједно, измиче време наше.

МОЈЕ МИСЛИ КАО РЕКА

Конкурс „Златни стих“ награђена песма
26. 9. 2013. год.

Ненаписана најлепша песма у мени лежи.
Моје мисли лутају, нове речи за њу траже.
Често мисао бежи, губи се траг.
Боже, моје мисли односи враг.

Мисли постају као река,
Када киша пада корито је пуно,
Када сунце греје, речно корито је суво.

Моје мисли су зато као река,
Раставља их старост, судба прека.
Мисли беже, односи их враг,
Мисли своје тражим да се врате сад.

Када је олуја река надође.
Брзо пролети, као стрела,
А када бих на кратко хтела,
Казала би ми дивне речи,
За најлепшу песму, коју носи из свог врела.

Осећам да најлепша песма тиња у мени.
У мислима речи ћуте.
Речи најлепше песме, као пчеле се роје.
Мисли теку као река, мисли су само моје.

Мисли беже, односи их враг,
Мисли своје тражим, да се врате сад.
Да напишем најлепшу песму, што у мени лежи,
Молим мисао да од мене не бежи.

ДРАГИ КУМЕ, МИЛАНЕ

друга награда „Тајна лепе старости“
ГО ЗВЕЗДАРА 29. 9. 2015. год.

Како време лети
Године се нижу
Наше хитре ноге
На време свуда стижу.

Прошла су осамдесет лета
Цветало је цвеће
Плодове смо брали
Време брзо пролетело

Здравље нас је пратило
Само нам није младост вратило.
Били смо срећни уз песму
Уз чашу црног вина
То се допало свима.

Твоје присуство ми много значи
Кад сунце јарко зрачи,
Када киша пада
Пазимо да нам башта не страда.

Заједно сређујемо баште
Копамо, радимо, заливамо, садимо
Садимо разно семе
Проводимо заједно слободно време.

Тела наша здраво живе
Уз салату, ракијицу и сира
При одмору кад се попије
Песма се око нас вије.
Када стигне засађено да се бере
Прво цвеће комшиници дамо.
Да ли је ђурђевак, или ружа
Цвет из руке у руку се пружа.
Е, мој куме овако је лепо дочекати
Стоту, биће дивота.

Стотину латица уз нас
Марширају, уз лахор, бију бој.
Осамдесет олуја у нама
Јуришају на нашу младост
Пружају нам живот
И стварају радост - до стоте.

ТУГОВАЊЕ

Тугујем моја мала Ива,
Што не могу да те грлим,
Да те милују моје старе руке,
У тишини и без буке,
Да љубим твоје лице,
Мила моја девојчице.

Тугујем и осећам да сам вишак,
У грлу прабаке застаје врисак.
Сузе силазе саме низ лице,
А твоја прабака тугује мила девојчице.

Тугујем што не могу,
Да ти милујем руку и ногу,
Да те гледам како растеш,
Па се зато молим Богу,
Да те чува, да те пази, ја не могу,
Јер ме сада време гази.

Ја сам твоја прабака стара,
Девојчице моја мила.
Ти си моја пахуља бела
У срце си ми улетела.

У свитање када се пробудим, на тебе помислим.

Срце од радости у зору заруди.

Милујем те и када ниси крај мене,

Радостан дан да ми срећно крене.

Волим те девојчице мила,

Прабака ти љуби нежно лице.

Расти брже, нећу да тугујем,

Хоћу с тобом дуго да другујем.

НЕЋУ ТИ РЕЋИ

Зборник песама
„ЗЛАТНО ДОБА“

У сећању видим твоје распевано лице,
Видим твоје насмејане очи,
Гледам у руци држиш букет ружа,
Другом руком ме грлиш,
Твој додир радост ми пружа.

Тај тренутак памтим,
А, било их је пуно...
Стално је цветала ружа.
Памтим и живим од успомена,
Живот ми сада сећања пружа.

Љубави моја, буди се дан,
Прошла ноћ била је само сан.
Нећу ти рећи земља ти лака,
Ти си љубав моја,
Ти си изнад облака.

ПЕСМА ЈЕ МОЈ ДОМ

Моја песма је мој дом.
У њој пишем осећања своја.
Кроз песму певам, радујем се,
А некад тугујем, то је песма моја.

Песма је када ти разиграни ветар
Мрси распуштену косу,
Када ти пахуља бела покрије лице,
Када трчиш драгој особи и када је роса.

Знам, никада нећу свет обићи,
Ни мора, ни океане препливати,
Зато кроз песму летим,
Као да имам крила,
Зато је песма ту да ми душа снови.

Из далеких земаља многи долазе к нама
Да дочекају дивне београдске зоре
Да осете пријану тишину,
Да се с нама друже,
Да запевају у Скадарлији,
Уз хармонику и виолину.

Наш Београд душу има
Несебично да грли.
Људи га воле, остају са нама дуже
Уз нишку ракију, бело вино и песму,
Са нама се до зоре друже.

Зато је песма мој дом
Кроз песму блажена летим,
Кроз песму добијам крила,
Кроз песму моја душа снови.

ВЕЛИКА РАДОСТ

Захваљујем Црвеном крсту Савски венац
и Књижевном клубу Бранко Ћопић

Имам осамдесет две године. Пре једанаест година почела сам да пишем, после смрти моје велике љубави. Нисам дозволила да депресија и хипертензија у мени влада. Своје време углавном проводим у Литерарној радионици ЦК Савски венац пуних пет година.

Пишем песме, прозу, дружим се, шетам, маштам, сећам се прошлости и песму пишем. Песме су мени духовна храна, сита насмејана. Са песмом никад` нисам сама. Песма ми је друг, као орачу велики плуг.

Песма ми даје крила. Кроз машту води ме далеко, летим високо, летим тамо где никада нисам била. Дешавало ми се да у сну летим, диван је то осећај.

Песма ме је одвела у Црвени Крст Савски Венац. Песма је покренула моју машту, моје мисли, моју руку.

Захваљујем се Даници, Драгани, Ружици, Никици, целом друштву Црвеног Крста и свим младим волонтерима, што на диван начин мени и мени сличним, пружају шансу да нам треће доба живота буде овако лепо и весело.

Срећна сам јер сам члан клуба „Б. Ћопић“ и захвална што ме примише у њихово јато врских писаца.

Велика радост је у мени - хвала.

Славка Саша Костић

БУДИМИР БУДА СТАНКОВИЋ

НЕДОСТАЈЕ МИ ЉУБАВ ТВОЈА

Прва награда „ЗЛАТНИ СТИХ“

Много је дана прошло,
Откад је празна соба моја,
Без тебе ми је живот тужан,
Недостаје ми љубав твоја.

Када дође пролеће,
Замиришу багрем и зова,
Оживе успомене на лепе догађаје,
Недостаје ми љубав твоја.

А и лето када стигне,
На ливадама цвеће разних боја.
Коме да уберем букет?
Недостаје ми љубав твоја.

И у јесен, када лишће заруди
Дугиних боја,
Оживе успомене на тебе,
Недостајеш ми, љубави моја.

ГРЛИЦА

Похваљено на Фестивалу стваралаштва старијих
„Златно доба“

Умела је да запева
Ко славуј у лугу,
Не би било ове песме
Да сам срео другу.

Умиљатог погледа,
Насмејаног лица,
Чим отвори уста,
Запева грлица.

Покретљива као видра,
Волела је да заигра,
Хармоника кад засвира
Њој није равна чигра.

Умела је да насмеје,
Плете, шије, и да кроји,
Госте да дочека –
А највише да воли.

Волела је да се дружи
И да своје госте служи.
Грлица је моја Зора
Најсрећнија ипак била
Кад ме је грлила.

ВЕРУЈЕМ

Кад човек остане сам
За то никога не криви,
Он живи као да сања,
А сања као да живи.

Али драга прелепа нада,
Која се увек около мува,
Редовно прати човека
И од безнађа чува.

Човек се увек нада
И стално сналази.
Певајући и сањајући
У нади вечност тражи.

Без песме и љубави,
Јадан је ко увели цвет,
Оне су човеку благо –
Његов живот и свет.

Судбина је јача од човека,
То су природне ствари
Зато он слаби и ишчезава
И пребрзо стари.

Верујем!
Јер, шта ради човек
Бачен у море наде?
Плива, живи и даље се нада
Да не падне у незнађе.

ЋУДИ ПРИРОДЕ

Група планинара из Београда одлучила да Први мај, празник рада, прослави на Власини, нашој лепотици, на 1000 метара надморске висине, са кристално чистим језером.

Пред само вече стижемо до једног хотела на далеко познатом месту по природним лепотама. Време пролећно, али прохладно. Терени око језера делимично покривени снегом. Кратко дружење, вечера, спавање, а сутра планинарска туре.

После доручка разврставамо се по групама, зависно од физичке спремности и тежине туре.

- Ја ћу водити групу у Црну Траву – кажем вођи – у познато место по вредним неимарима светског гласа, зидарима фабричких димњака, удаљеном 12км. Иду само они са комплетном планинарском опремом.

Идемо у колони асфалтним путем све низбрдо. После два сата хода наилазимо на прве куће смештене у дивној котлини, свака са различитом конструкцијом крова. Фантастично!

Улазимо у први бифе на кратак предах уз кафу и чај. И још нисмо попили пиће, црни густе облаци навлаче се преко села. Зачас покрију целу котлину. Крупне снежне пахуље, ношене снажним ветром, прелазе у снежну вејавицу. Температура нагло пада. Навлачимо камашне, шалове, капе, рукавице, кабанице, плаћамо пиће и – правац хотел. Разгледање села остаје за неку другу прилику. Опет колона, али сада све узбрдо. Густ ситан снег ношен jakim ветром пада право у лице. Леди се. Пут је завејан. Уз кратке предахе ходамо више од три и по сата, а нашег хотела ни на видику. Али морал на висини. Планинарско искуство долази до пуног изражаја. Само храбро и – напред!

Коначно, ево нашег хотела! Испред су наши другари. Трче нам у сусрет. На лицима им сија радост, а били су забринути. Међу њима је и моја Зора. Прилази ми и покушава да ме ослободи кишне кабанице која ме просто „оковала“. Хвата доње крајеве и подиже их да би је скинула. Пуче кабаница као стакло по целој својој ширини јер је била залеђена. Бризнула је у плач. „Жао ми је кабанице“, рече, „ма хајде, пусти кабаницу, важно је да смо ми опет заједно“ и загрљени одосмо у топлу собу хотела.

НАГРАДА ЗА ПУТОПИС

ЧУЈТЕ, СРБИ

Похваљена на Фестивалу поезије „Барајево 2015.”
Арчибалд Рајс – Завештање

Био сам са вама
Када сте били у невољи,
Делио ваше патње
И био пријатељ најбољи.

Жртвовао сам живот
И лепу каријеру,
Заволео сам вас и видео
Ваш карактер на делу.

Видео сам ваш народ
У биткама, и пресудним тренуцима,
Препознао истински карактер нације,
Запис остављам вашим унуцима.

Нећу ништа сакрити
Од онога што сам видео.
Док сам у животу пишем,
То је у мојим мислима.
Када ме не буде било ,
Наћићете у мојим списима.

Ужасно исказане после рата
Видео сам ваше мане,
Не бих вам био пријатељ ако не бих повикао:
Чувајте се! И уз те врлине указао на ваше
лоше стране.

Вековима под јармом
Земље стране
Ваш народ је стекао дивне врлине,
Али и – велике мане.

Милионер је за време рата мешао
Песак и брашно
И испоручивао га војницима,
Па то је – страшно!

Кога је суд због тога осудио,
Можете да маштате,
А ти војници су се борили и гинули
за вашу слободу,
Данас је још богатији, а ви му ласкате.

САЧУВАЈМО ОГЊИШТА

Огњиште је центар куће,
породицу оно окупља и чува,
Поред огњишта је увек топло,
На њему се ручак кува.

Без огњишта је кућа хладна,
Кад је киша ил' снег веје,
Ако у њему гори ватра
Оно целу ноћ греје.

И лети и зими
Без ватре никада није,
Из огњишта у кући
Увек се дим вије.

У врућем пепелу се кромпир пече.
У земљаном лонцу пасуљ спрема,
А у котлићу качамак,
Од тога боље хране нема.

У огњишту ватра се не гаси,
Она се затрпа пепелом и чува,
Ујутро се само разгрне
И додају на жар дрва.

Сачувајмо огњишта,
Јер нам кућу греју,
Само у топлом дому
Деца се радују и смеју.

ПРИЧА О ОГЛЕДАЛУ

Огледало није
Изникло из парка,
Оно се израђује
Од посебног стакла.

Стигло прво огледало
У дућан,
Дошао човек
Да купи дуван.

Задубљен
У неке мисли,
Спази да на зиду,
Огледало виси.

Погледа у огледало
И препозна свог оца
Одмах купи огледало,
Није жалио новца.

Однео га кући и ставио
На скровито место:
Чим би се ужелео оца,
У огледало гледао често.

Промућурна жена
Види шта јој муж ради;
Кад је изашао из куће,
Она огледало вади.

Кад је у огледалу
Видела себе,
Почело је срце
Да јој зебе.

Зар поред мене
Овако лепе и згодне
Он тражи жену другу
И сваког часа гледа
У ову ругобу,

Шта сад да ради
И како то да изведе?
Узе огледало и оде код попа,
Хоће да се разведе.

Слушај, попе,
Поред мене овако згодне,
Мој муж сваког часа
Гледа овакву ругобу.

Вади огледало из торбе,
Нимало се не стиди,
Даје га попу,
Да и он то види.

Кад је поп у огледалу погледао,
Умало није пао у болу,
Јер је у њему препознао
Светога Николу.

“Опрости ми, оче”,
Рече поп тада,
Врати огледало жени и рече
Да се разводу не нада.

“Шта је то сад?”
Шапну жена, а срце јој зебе
Поново погледа у огледало
И препозна себе.

Огледало зидове
У купатилу украшава,
Али ликове у њему
Не улепшава.

А кад неко хоће
Да изгледа лепо,
Мора да се у огледалу
Погледа често.

У СУСПРЕТ ЦВЕТНОМ МАЈУ

У месецу цветном мају
Све ливаде процветају .
Веселе се мрави, пчеле,
Лековито биље бере.

Најлепше је у цветном мају
Кад ливаде процветају,
Певачице запевају,
А и попци засвирају.

Месец мај за све душу има
Задовољство пружа свима.
Свако биће у природи
Може само да ужива.

Нема лепшег доживљаја
Од сусрета два другара
Из два друштва планинара
У планини цветног маја.

Расцветани, разбуктали
Цветни мај нас све весели,
На ливади процветалој
Маргарита цвет се бели.

С нестрпљењем мај се чека.
Јер у њему све процвета.
Радују се птице и инсекти,
Ал' највише – радују се деца.

ЗОВ ПЛАНИНЕ

Човече, дођи!

Ехо из моје долине
И мирис мога цвећа
Чаробна птичја песма
Додир милујућег ветра
Плене и освајају човека.

А кад се човек умори
Седне поред извора
Слуша како жубори
Напије се хладне воде
И онда се одмори.

Дођи!

На мој позив увек дођи!
Ту су моје природне моћи
Које ће ти добро доћи.

Понеси само храну
За воду не брини
Ту су моји извори фини.

Понеси и добру обућу
Ићи ћеш по беспућу.

Уживаћеш у чистом ваздуху.

Моје чаробне моћи
Увек ће ти помоћи
Да се осећаш боље
И будеш добре воље.

Шумови мојих ветрова
Постаће ти душевна храна.

Са мојих врхова
Хоризонти биће ти већи
Доживећеш радост
Уживаћеш у срећи.

Радоваћеш се као деца
Кад угледају мајке
Бићеш принц из бајке.

Зато у загрљај ми увек дођи!

Учинићу ти радост већу
Дођи да делимо срећу.

У мом ваздуху
Нема градског смога
Има само чисте свежине
Много озона и небеске ведрине.

Најсрећније су моје стазе
Кад их твоје ноге газе.

Дођи!

ТАОРСКО ВРЕЛО

Најпре су ти узели душу
Угасили живот,
Па онда унаказили тело.
Е, моје Таорско врело!

Имало си пуно воденица
Нанизаних попут ђердана
У њима се жито млело.
Е, моје Таорско врело!

Твоје прекрасне стене
И водопади што душу плене
Не изгледају више бело.
Е, моје Таорско врело!

Некада сам бројао воденице
На твојим водопадима
Па кад-кад и на стену сео.
Е, моје Таорско врело!

Уснули су твоји жубори
Ућутале воденице
Тужно је твоје село.
Е, моје Таорско врело!

Због твоје прекрасне сиге
Стваране вековима
Раскомадано је твоје тело.
Е, моје Таорско врело!

Твоја душа-хладна вода
И данас напаја животе многих.
То је твоје најлепше дело.
Хвала ти, Таорско врело!

Ни помислити не бих могао
Да твоја вода путује низ цеви
Уместо да слободно пада,
Да извор може тако да страда!

ВЕЧЕРАС

Вечерас мислим на тебе
И посматрам Твоје тело
Како се у ритму музике њише.
И док слушам виолину која јеца
И гледам њену силуету,
То ме на Твоје тело сећа.

Вечерас оживеше успомене наше
и речи које нам усне шапутаху,
И вечерас, као некада
Млад месец буја,
Звезде на небу се роје...
А ја сам у касним јесењим ноћима,
Знам да је и даље све твоје.

ТОПЛИ ДОМ

У Црвеном крсту Савски венац
Ради литерарна радионица,
За нас лица трећег доба то је:
Писаоница, читаоница, причаоница,
Ал' најчешће дружионица.

По броју чланова она је мала
Али је много песама и прича написала
Похвале и награде добијала
А и две књиге издала.

Руководиоци Црвеног крста
Дочекују нас као пријатељи,
А као рођена деца
Дочекују нас млади волонтери.

Зато с највећом радошћу
Одлазим у Црвени крст Савски венац
Као најрођенијем свом
Јер је он постао
Мој други топли дом.

ЛИТЕРАРНА РАДИОНИЦА ЦРВЕНОГ КРСТА

Наша литерарна радионица

Још је млада,
Али оно што она ради
То је права парада.

Њени чланови су
Из разних улица,
Али се друже као да су
Једна породица.

Поред тога,
Она је и мала,
Па сваки њен члан може доћи
До пуног изражаја.

Чланови наше радионице
Лепо се друже,
А њихове песме и приче
Около круже.

Сви њени чланови пишу
Што је изузетак,
А то је за Радионицу
Велики иметак.

Пишу њени чланови
Љубавне и лирске песме,
А нађу се међу њима
И приче смешне.

Дружење и смех су
Главна тема,
Смех је израз задовољства,
Ту порока нема.

Сада се нашој радионици
И друга књига пише,
Па ће се знати о њој
Шире и више.

Сигурно да не би били
Тако сложна породица,
Да немамо способног
И вољеног руководиоца.

Др ЖИВАДИН ЈОВИЧИЋ МИКАН

НАШ БУДА СТИЖЕ СВУДА

Врло крепак многогодишњак.
Нема нечег што је он проживео
а да се тога не би сетио,
„приказао“ описао, осмислио, дописао...
Будини биографски слојеви,
данас се премећу у путописе,
или су то белешке, цртице и стихови
његовом руком уметниковани.
Буда је велики поклоник Бранка Ћопића
и захвалан сарадник часописа “ПРОЛОМ”.
Хвала ти за све што напишеш
и своје пријатеље обрадујеш,
или кад нас у стан примиш
и домаћински угостиш.
Твој пријатан стан видимо као гостионицу
за нашу литерарну радионицу.
Због тога и желимо
да Буда поживи дуже од једног века,
У нади да његове поштоваоце и другаре
приближна судба чека.

У ЉУБАВИ СВИ СУ ЗДРАВИ

По мени, љубав је спој,
Није важно чега и где,
Битно је ући у тај строј,
Јер једино тако
Можеш остати свој.
Љубав је нормална,
Ако постоје она и он,
Па макар било речи
О једном пару,
Или о милиона милион.
И друге љубави
Знана су свима,
Једна се, на пример, зове мајка,
А друга домовина.
Љубав је и кад молиш Свевишњег,
Или волиш ближњег.
Љубав је кад из тебе излазе
Доброта и радост,
Или се у тебе уливају снага и младост.
Давати или примати није право питање,
Љубав је кад ти се помрачи у свитање,
И кад те обузме неодољиво стање,
И оно непревазиђено срastaње...
Чему шум мора,
Чему зарудела зора,
Чему птица пој,

И мирис цвета,
Ако љубави нема
Нек не буде ни света.
Знамо да љубав вечна није
И да се на крају једне,
Друга љубав крије.

Не би било ни успомена,
Кад не би било промена.
Није љубав кад неко пати,

Нити се она мора да узврати.
Љубав јесу везе, ал` не и обавезе,

То је само време у пролазу,
Па уместо себе мењајте љубавну стазу.
Волите због своје среће,
Јер љубав је мотор што живот покреће.
Палите друге док једне догоре свеће,
Љубав је богатство и од здравља веће.

МАРА СТИПАНОВИЋ

ТАКУША

награда Геронтолошког центра

Помеша се смех и плакање
Под крушком такушом буди се сећање.
Не знам одкуда ми та моја сета
Зашто сам у души сетна.

Данас ми мирише такуша моја,
Одведе ме лагано у детињство моје.
Такуша крушка младости моје
Не беше много велика та дивљакуша
Али имала је лепу крошњу
Та жута крушка од злата жућа,
Увек ме је опијала мирисом
И лепотом пунила плућа.

У дедином дворишту она је била
Од ње остадоше само сува крила,
Ни у селу нигде је нема.
По нека шљива ранка, све мање
И мање, као да и она нестаје.

То је некад здраво воће било,
Чувало се у бабино крило.
То је моја успомена на лепа времена.

МОЈА БАКА

Причала ми моја бака стара
кад сам била мала,
да је она из Светог писма сазнала
доћи ће тешка времена.

Чак ће и сунце оштећено бити,
А чисте воде мање ће се пити
Сад дођоше та времена,
Чистог ваздуха све мање и мање,
Како очекивати људе здраве.

Не чувајте ни злата, ни паре
већ чувајте децу
од дроге и сиде која светом хара,
још ми рече моја бака стара
да чувам бистру воду са нашег бунара.

Воду чувај као очи своје,
то су биле речи баке моје.
Свима кажем да сви знају
бистру воду да чувају.

Моја бака за доктора није знала
деведесет седам лета дочекала,
бистра вода њу је сачувала.

ЖИВОТ

Живот као река,
Тече, а не зна куда,
Колико га препрека чека,
Лака, тешка, једна, две.

Живот је као ливада цветна
Кад дође време цвећа,
Кад су времена сетна,
И кад влада срећа.

Живот је као пут
Који води негде, па стане,
Некад је судија љут,
А некад и омане.

Живот је велика тајна,
Мада мислим све познато је,
Времена су лоша или сјајна,
У њему све пролазно је.

За њим увек жеља влада,
И да се дуг живот оствари,
Потребни су стрпљење и нада,
Најбољи рецепти стари.

Колико год да је дуг,
Траје само трен
Зато враћај свој дуг
Нек буде добрим испуњен.

Кад крај живота дође,
Чини ти се леп као дуга,
И када коначно прође,
Све прекрију празнина и туга.

СРБИЈА

Србија је земља мала
Ал' јунака много дала
Сваког војника
Мајка босиљком закитила
Србија је увек победила

Босиљак се за шајкачом носи
Србија се са војском поноси
Наша војска увек храбра била
Правдом и вером она победила

Свака мајка
Кад је сина у војску слала
Својим би га млекум заклињала
Да ће добар војник бити
И да ће се за правду борити.

МИЛЕНКА ЈОВАНОВИЋ

ПОЗДРАВИМО НОВИ ДАН

Сунце жури иза брда
да пронесе нови дан
протеже се лист на грани –
леп ли беше овај сан.

Из свог гнезда прхну птица,
помилова крилом грану
птићи моји ево сунца –
запевајмо песму дану.

Трава жмирну испод росе –
ево сунца, какав сан
брзо стресе све са косе
и поздрави нови дан.

И поток се пробудио,
песму своју већ жубори –
чим је сунце угледао
нови дан је поздравио.

Сви су будни и весели
што их сунце обасјава,
нови дан је права срећа
вредном мраву вели трава.

Зато децо пожурите
сунце осмех за све има,
с нама да се веселите
да нам буде лепо свима

ТИ И ЈА

Ти и ја,
Над нама небо,
под нама-ливада.
Сунце просу зраке
по ливади,
трава упи јутарњу росу -
- роди се цвет!

ГДЕ ЈЕ СРЕЋА?

Срећу нећете никада стићи
ако будете јурили за њом.
Зато застаните, послушните
Можда је ту, поред вас
Нуди вам се

ИЗВОР СРЕЋЕ

Мало добре воље
Из твог срца када крене
Лако ће пронаћи
добру вољу и код мене.
Ето праве среће
Тако многи кажу
Ако рецепт испробате,
видећете да не лажу.

БИЉАНА АЛЕКСИЋ

ЖИВОТ

Насмеши се сваком цвету
што цвета на ливади,
радуј се сваком детету
ко се окреће чудној нади

У животу има прелепих ствари
које нам нуди природа сва,
и ситнице много значе
то вам тврдим ја.

Ја се радујем и ветру јаком
који није драг баш сваком
Ал' схватите, кад вас молим
ја природу и живот волим!

СА МНОМ СИ ГОСПОДЕ, И ЈА САМ СИГУРНА

Хвала ти Марија Дјево чиста
Што си родила Исуса Христа
Нашега оца Божијег сина
Исуса Христа Назарећанина.
Он нас и сад гледа са неба што блиста,
Гледа дал су сва деца весела и чиста,
Дал «су сви људи здрави и прави
И реши проблема на минут триста.
Све лако реши као од шале,
Проба веру великих и штити мале.
Исус је увек са нама,
Зато му се молимо без страха и срама.
И кад је око мене јава и стварност тмурна,
Са мном си Господе и ја сам сигурна.
Твоје васкрсење, наше је спасење,
Твој је рођендан највеселији дан,
Срце ти је пуно љубави и опроштаја
И зато ће да те слави много нараштаја.

СТАНИША ПЕТКОВИЋ

НАЈДРАЖЕ РУКЕ

Руке ти љубим,
вредне и нежне,
љубим ти руке најдраже.

Љубим ти руке,
јер ме мазе и грле,
зато и моје руке
ка теби хрле.

Твоје су руке
од очију брже,
чиле и миле,
оне су као крила,
зато си мени толико мила.

ВЛАДИМИР АРАЦКИ

ВУК + ЛОВАЦ= БАЈКА

Нека је свако слово једна од цифара између 0 и 9
и нека је $L=5$
деда,
одреди које су цифре уместо слова: А, Б, Ц, Ј, К, О, У и В.
Тако ми поставља овај словно математички проблем
моја унука Мила
и каже да нико у њеном VI-1,
ни у целом Врању
није то решио,
па ни Вељко, најбољи математичар
и њена прва симпатија.
Ја сам, полако из заседе, почео да ловим бројеве од 0 до 9
као да су лисице.
Замислио сам вука
који обилази стадо од осам слова
као да су овце...
И прошло је девет увече, и прошла је поноћ...
А у сну, као у БАЈЦИ,
ВУК се претворио у број 712,
а ЛОВАЦ у број 59708.
Кажу да је Моцарт у сну стварао своју музику,
а Тесла наизменичну струју
провлачио кроз калемове.

Ја сам овај словно рачунарски чвор
одрешио у сну
и показао да су
деда и унука,
слова и бројеви,
вук и ловац,
музика и наука,
сан и јава
сродни и повезани.

МИЛА АРАЦКИ

ТОПАО ЗАГРЉАЈ

Волим кад слушам пре сна
 мамине бајке.
Увек ме разнежи глас моје мајке.
 Кад угасим лампу,
кад светлост замени тама,
 ја знам да нисам сама.
Моја је мајка злата вредна,
 она је-само једна.
 Тај топао загрљај
 око мог врата-
 што се не задржи
 барем још три сата?

Садржај

СЛАВКА САША КОСТИЋ

ДЕТЕ	7
ПОСЛЕ КИШЕ	9
ПЕТЕЉКА	10
ШТА ЈЕ ПЕСМА	12
МУШМУЛЕ	13
ТРЕЋЕ ДОБА	15
ДРУЖЕЊЕ	17
МОЈЕ МИСЛИ КАО РЕКА	19
ДРАГИ КУМЕ, МИЛАНЕ	21
ТУГОВАЊЕ	23
НЕЋУ ТИ РЕЋИ	25
ПЕСМА ЈЕ МОЈ ДОМ	26
ВЕЛИКА РАДОСТ	28

БУДИМИР БУДА СТАНКОВИЋ

НЕДОСТАЈЕ МИ ЉУБАВ ТВОЈА	29
ГРЛИЦА	30
ВЕРУЈЕМ	31
ЋУДИ ПРИРОДЕ	33
ЧУЈТЕ, СРБИ	35
САЧУВАЈМО ОГЊИШТА	37
ПРИЧА О ОГЛЕДАЛУ	38
У СУСРЕТ ЦВЕТНОМ МАЈУ	41
ЗОВ ПЛАНИНЕ	42
ТАОРСКО ВРЕЛО	44

ВЕЧЕРАС	46
ТОПЛИ ДОМ	47
ЛИТЕРАРНА РАДИОНИЦА ЦРВЕНОГ КРСТА	48

Др ЖИВАДИН ЈОВИЧИЋ МИКАН

НАШ БУДА СТИЖЕ СВУДА	50
У ЉУБАВИ СВИ СУ ЗДРАВИ	51

МАРА СТИПАНОВИЋ

ТАКУША	53
МОЈА БАКА	55
ЖИВОТ	56
СРБИЈА	58

МИЛЕНКА ЈОВАНОВИЋ

ПОЗДРАВИМО НОВИ ДАН	59
ТИ И ЈА	61
ГДЕ ЈЕ СРЕЋА?	61
ИЗВОР СРЕЋЕ	61

БИЉАНА АЛЕКСИЋ

ЖИВОТ	62
СА МНОМ СИ ГОСПОДЕ, И ЈА САМ СИГУРНА	63

СТАНИША ПЕТКОВИЋ

НАЈДРАЖЕ РУКЕ	64
---------------	----

ВЛАДИМИР АРАЦКИ

ВУК + ЛОВАЦ= БАЈКА	65
--------------------	----

МИЛА АРАЦКИ

ТОПАО ЗАГРЉАЈ	67
---------------	----

Славка Саша Костић
Будимир Буда Станковић
Мара Стипановић
Др Живадин Јовичић-Микан
Миленка Јовановић
Биљана Алексић
Станиша Петковић
Владимир Арацки
Мила Арацки
ПЛОВЕЋИ ЖИВОТОМ

Издавач: Друштво за образовање одраслих
Црвени крст Савски венац

За издавача: Душан Здравковић, Никица Јакшић и
Драгана Радовановић

Техничка уређење: Зоран Имширагић

Корице: Брука нотес

Штампа: Инстант систем доо

Тираж: 100

ISBN 978-86-88097-03-1

Штампање ове књиге финансијски су помогли:

Институт за међународну сарадњу Савеза за образовање одраслих
Немачке и Министарство за привредну сарадњу и развој Савезне
Републике Немачке

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1(082.2)

821.163.41-36(082.2)

ПЛОВЕЋИ животом : радови литерарне радионице / [Славка
Саша Костић ... [и др.]]. - Београд : Друштво за образовање
одраслих : Црвени крст Савски венац,
2015 (Београд : Инстант систем). - 70 стр. ; 18 cm

Подаци о ауторима преузети из колофона. - Тираж 100.
- Стр. 3-4: Уместо предговора / Ружица Ћалић. - Цртице о
ауторима: стр. 5-6.

ISBN 978-86-88097-03-1 (DZOO)

1. Костић, Славка, 1933- [аутор]

COBISS.SR-ID 219377420

